

A »BÁTOR« BÚJA. (Lásd a 302. lapon.)

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(V. folytatás.)

Néhány lépéssel odább mentek s egy bokor mellett három kis bárányt láttak meg, holtan elterülve; iszonyu harapások látszottak mindháromnak a nyakán és a torkán.

— Ime, így gazdálkodott az a szép angol eb az én bárányaim között; szerencse, hogy a bojtárral idején észrevetük, mert különben az egész bárányfalkát elpusztította volna. Ugy-e, szép dolog? Csakhogy ez nem addig van ám. Az én jószágomat nem lehet csak úgy mulatságból efféle vadállatokkal leöldöstetni s hogy máskor ne jusson ilyesmi eszökbé, hát majd a hátukra verem az emlékeztetőt. Hé, Jancsi, jőjj ide és tartsd az egyik ficzkót, míg én a másikkal elbánok.

Zsiga hüledezve látta, mire készül a bérlő: semmi másra, mint hogy megverje őket. Hátra ugrott és fenyegető hangon mondá:

— Rám ne merjen ütni! Tudja-e, ki vagyok én?

— Nem bánom én, akárki, felelt a bérlő dühösen. De azt tudom, hogy a bárányaim elpusztítását haza nem viszed szárazon.

Ezzel nyakon ragadta Zsigát s a lovagló ostorral irgalmatlanul végig méregette a hátát. Andor, kit ezalatt Jancsi bojtár erős kézzel tartott, hogy meg ne szökhessék, nem is tett kísérletet a futásra, hanem sápadtan ugyan, de daczosan állt ott, míg végre a dühös bérlő belefáradt a verésbe s egy hatalmas lökéssel messzire

ellődította Zsigát, ki jajgatva terült el a fűvön.

— No, most a másikon a sor, szólt a bérlő, megragadva Andort.

Andor nyugodtan és merészen szemébe nézett és így szólt:

— Megverhet, mert erősebb mint én, — de megbánja, ha rám emeli kezét, mert tizszeresen visszafizetem!

— Oh, oh! Visszafizeted? No hát csak lássuk!

És a durva ember nagyot ütött Andorra, ki azonban meg se sziszszent, hanem fogait összeharapva türt a bántalmat. És nem tudom, elfáradt-e a bérlő karja, vagy Andor megvető nyugalma szégyenitette-é meg, de a bérlő csakhamar abbahagyta a verést; egyet-kettőt vágott még Andorra, aztán elbocsátotta. Andor nyugodtan csak ennyit szólt:

— Ezt meg fogja keserülni! Nem nyugszom addig, míg vissza nem fizetem!

— Nagyon jó lesz, ifuracskáim, felelt a bérlő. Majd érte magam is fölmegek az apátokhoz és beszélek vele. Majd meglátjuk, ki bánja meg.

Ezzel a bérlő elfordult és távozott. Zsiga is fölkapaszkodott a földről s a két fiu szótlanul, komor képpel megindult hazafelé. Mikor már a kapu közelében voltak, megszólalt Zsiga:

— Mit gondolsz, Andor... mit mondjunk otthon?

— Mit? Én megek egyesen apához és mindent elmondok neki.

— Igen, de akkor kiderül minden arról a szerencsétlen kutyáról is...

— Nem bánom én. Te mondhatsz, amit akarsz, de én tudtára adom apának

az egész
tételt s
attól a

É

jához r
historia
monda
kutyav
elárul
látta a
Andor
és me
midőn
atyja
makér
szut á

erről!
ugyan
indula
harag
neki, p
megér
az csa
Buzás
Zsiga
évi z
És re
gonos

nem i
natot
gedve
ártat
gyott
donk
ken
gond

az egésztest és kívánni fogom, hogy elégtételt szerezzen a bántalmazásért, melyet attól a durva embertől szenvedtem.

És Andor csakugyan egyenesen atyjához ment s elmondta az egész szomorú történetét. Igyekezett lehetőleg keveset mondani Zsigáról, Fusski Miskáról s a kuttyavásárról, mert nem akarta Zsigát elárulni; de az apa csakhamar tisztán látta az egész dolgot s látta azt is, hogy Andor tulajdonképen kevésbé hibás és meglehetősen ártatlanul szenvedett; midőn tehát Andor végül azt kérte, hogy atyja neki elégtételt szerezzen a bántalmazásért, mert különben ő maga fog bosszút állani, az apa így szólt:

— Bosszút? Szót se halljak többé erről! Az öreg bérlő rám bízhatta volna ugyan büntetéstedet, — de ő heves vérű, indulatos ember, nem csodálom, hogy a harag elragadta. Nagy kárt okoztatok neki, pedig ő szegény ember. A büntetést megérdemeltétek, de amit eddig kaptatok, az csak a fele; a másik fele az lesz, hogy Buzás gazda kárát ki fogom fizetni a Zsiga zsebpénzéből, rámegy épen egy fél-évi zsebpénze; addig nem kap semmit! És remélem ez az utolsó eset, hogy ilyen gonosz csiny hírt hallom.

Zsiga daczosan összeharapta fogait és nem felelt, nem igyekezett atyjától bocsánatot kérni; de Andor sem volt megelégedve az apa ítéletével. Ő úgy érezte, hogy ártatlanul szenvedett s ezért bosszúra vágyott, ámbár maga sem tudta, hogy tulajdonképen mit tegyen, miután atyja kereken megtiltotta, hogy ezentul ilyesmire gondoljon. Mert Andor minden indulat-

tossága mellett mindig komolyan fogadta atyja parancsait.

Annál kevésbé volt szándéka engedelmeskedni Zsigának. Alig léptek ki atyjok szobájából, elfojtott dühvel morgogá:

— Jól van, jól! megkeserüli még azt az a vén medve. Visszafizetem én neki százszorosan.

— Mit akarsz tenni? kérde Andor.

— Bosszút állok! Majd megtudja, mit tesz az, engemet megverni!

— De hát mit fogsz csinálni?

— Még nem tudom... majd meglátom... majd gondolkodom... gondolkozzál te is.

Andor gondolkozott is... de igazán szólva, csak első nap; mert másnap reggelre haragja már jó részben lelohadt s midőn imájában elmondta, hogy »bocsásd meg vétkeinket, valamint mi is megbocsátunk az ellenünk vétetteknek«, valami furcsát érzett; mintha saját maga előtt szégyenkezett volna, hogy eddig annyira ellenkező gondolatai voltak, mint amit imádságában elmondott. Ki is verte a fejéből azt az egész kellemetlen emléket és megint jókedvűen végezte leckéit és játékeit, Zsigának pedig épen nem szólt többé a dolgról. Zsiga is hallgatott, csak hogy még daczosabb, mogorvább képet csinált, mint ezelőtt.

Két vagy három nap mult s már jóformán mindenki feledni kezdte a történeteket. Egy délután a három fiú lecke után ismét a mezőre indult; Zsiga kissé előbb ment s amint az ócska malom közelében Béla és Andor utólérték, nem épen kellemes meglepetésükre azt látták, hogy

Zziga épen élénk beszélgetésben van Fusski Miskával, a csavargóval. Andornak nagy kedve lett volna rögtön visszafordulni; de Béla társaságában kissé biztosítva érezte magát s így hát csak ment tovább. Épen mire odaértek, a másik oldalról is odaérkezett valaki, — Buzás gazda, az öreg bérlő.

Ugy látszik, nemcsak Andornak volt kellemetlen a találkozás Buzás gazdával, hanem Zsigának is, legfőképp pedig Fusski Miskának, ki azonnal távozni is készült, kivált mikor a bérlő parancsoló hangon így szólt hozzá:

— Hát te sehonnai csavargó mit keressz ezen a tájon? Már mondtam neked, hogy ne ólálkodjál az én földeim körül. Takarodjál innen!

— Jól van no! felelt Fusski Miska vigyorogva. Megyek már, de nem azért mert parancsolja, hanem mert nekem úgy tetszik. Ez itt az ország utja, itt szabad járni mindenkinek.

— Ne sokat fecsegj, azt mondom! szólt a bérlő, fenyegetőleg fölemelve botját, — elpusztulj, mert megkóstoltatom veled ezt a somfát.

— No no, csak ne oly mérgesen, kedves nemzetes uram! felelt a csavargó daczosan. — Majd meglátjuk, ki tud jobban ráijeszteni a másikra, ha már épen erre kerül a dolog!

Ezzel a csavargó elfordult és távozott, az öreg bérlő pedig a fiukhoz közeledve szólt:

— Ez egy veszedelmes ficzkó, minden gonoszságra képes, nagyon kell tőle óvakodni. No, csakogy elment!

(Folytatása következik.)

MEZEI ESERNYŐ.

(Képpel a 301. lapon.)

Bűg a vihar, bűg,
Zűg az eső, zűg.

A hol magunk megvehessük
Hol van egy kis zűg?

Zsupot szaporán
Édes Gyuriczám!
Mert mint a só elolvadunk
Esernyő hiján.

Megvan a kunyhó,
Jöszte no, Kató.
Kívül esik, belül száraz --
Igy ülni be jó!

A RÁNKI GEJZER.

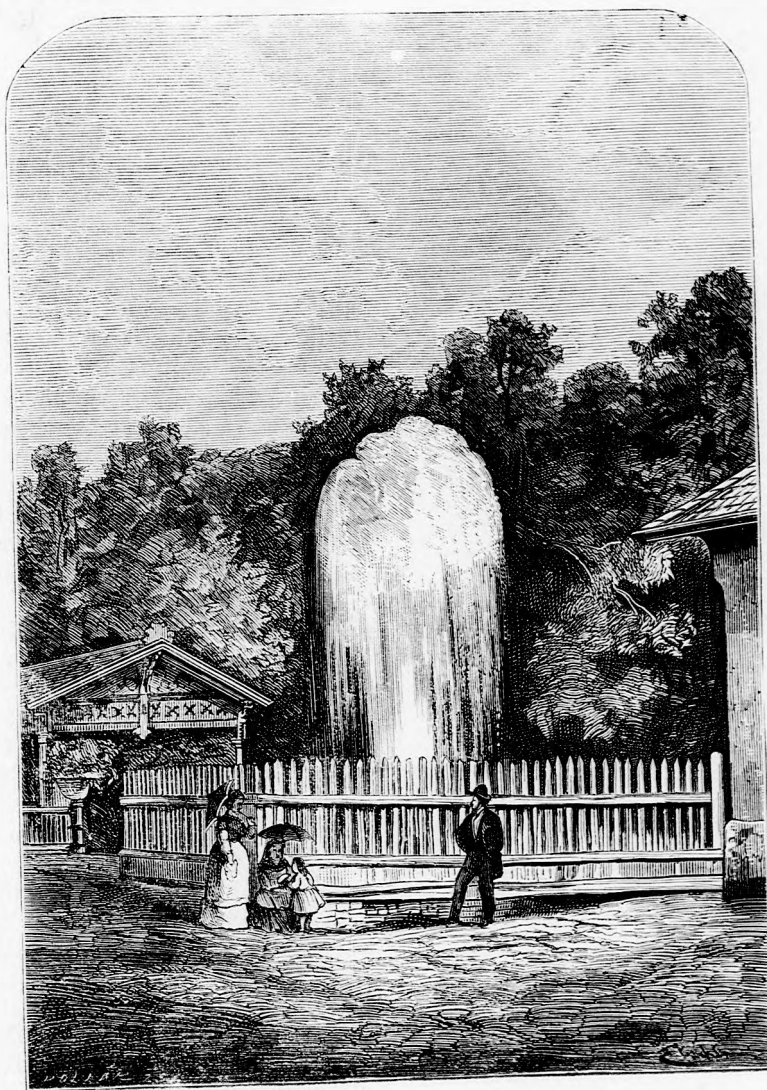
(Képpel a 277. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!
Is olvasótársaim közül, azt hiszem, sokan olvastak és tanultak már valamit a gejzerekről, melyek messze északon, Izland szigetén láthatók. Valamint a tűzhányó hegyek a tüzet, hamut és lávát okádják, úgy a gejzerek a forró vizet, melyet néha több száz lábnyi magasságba vetnek föl, óriási ugrókutakat alkotva. Bizonyos idő multával a vizsugar lohadni kezd s végre a kut ismét csöndes, a viz visszavonul a mélységbe, hogy néhány óra múlva ismét előtörjön.

Az izlandi gejzereket meglátogatni érdekes és szép dolog, de nagyon nehéz, mert több száz mértföldnyi utat kell tenni odáig, még pedig nagyjából tengeren. De aki gejzert akar látni, most már nem kénytelen oda messze vándorolni, mert a mi szép magyar hazánkban is van a természetnek egy ilyen ritka tüneménye, még pedig nem is messze innen, Kassa közelében ahol énjő szüleimmel lakom. Ez a magyar gejzer a ránki fürdő kutja.

Ránk, mint kedves Forgó bácsi bizonyosan tudja, csinos kis fürdőhely Kassa

városa közelében. Nyaranta a vidékről sokan gyűlnek ide gyógyulást, szórakozást keresni. Néhány esztendővel ezelőtt, hogy a fürdőnek több vize legyen, a régi kutat mélyebbre kezdték furni s mikor elkészültek, a természet csodálatos játéka tünt

A RÁNKI GEYZER.

elő: a kutból nem folyt a víz egyformán folytonosan, mint más kutakból, hanem valóságos gejzer támadt.

A kut mély ürege mintegy 15 óráig csöndes és egészen üresnek látszik. Egyszerre aztán tompa zugás, dübörgés hallat-

szik a mélységből, a víz forni, emelkedni kezd, a zugás minginkább nő s végre hatalmas vízoszlop tör ki, mindig magasabbra, egészen 200 lábnyira. Körülbelől fél óráig zuhog így a víz a nagyszerű ugrókutból, aztán lassanként gyöngülni kezd, végre egészen megszűnik és tompa zugással lesüllyed a kut mélyébe, hogy 15 óra multával újra kezdje.

Kedves szüleimmel e nyáron Ránkon voltam és sokszor gyönyörködtem a magyar geizer pompás játékában. Nagyon örülnék, ha kedves Forgó bácsi gyöngé rajzomat és soraimat kijavítaná és közölné a mi kedves »Kis Lap«-unkban.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hú kis olvasója

Bicskei Lajos.

GYORS-PÓSTA.

(Képpel a 304. lapon.)

Gyi te no, gyi te, gyi
Kis talyiga!

Hajtja, görög teti

A Laczika.

Ugy repül mint teli-

Vér paripa.

Szomorun nézdeli

Ezt Karika

Mert mivel ő neki,

Csöpp helye sem kerül

A kocsiba'.

A FÁCZÁNOSBAN.

(Képpel a 296—297. lapokon.)

BÜSZKÉN és boldogan sétálnak a fácánok a szép kertben, mely egészen az ő számukra van berendezve. Nem messze, amott a kastélyban nagy ur lakik, kinek módjában van, hogy fácános kertet tartson s külön felügyelőt, aki a fácánokra

gondot viseljen, etesse őket és jól vigyázzon, nehogy valami bajuk essék.

Van is sok fácán a kertben s kevélyen sétálgatnak erre-arra. Kiröpülhetnének ugyan, elszökhetnének messze a nagy erdőbe; de ezt bizony nem teszik, vagy ha kissé kirándulnak, pontosan vissza is térnek. Odakint nem találnak olyan jó eleséget, sem olyan kényelmes lakást, minőt itt jó gazdájuk ad nekik; van eszök, hogy elhagyják uri módjukat.

Egy kis czinege néha meglátogatta őket és dalolt nekik szép dalt a szabadságról, a szép erdőkről, mezőkről; de a fácánok megvetőleg hallgatták és elkergették, így szólván:

— Az ám, gyönyörű dolog ott kint bolyongani és keserves fáradsággal keresni egy kis ennivalót. Ez csak olyan hitvány madaraknak való, mint ti vagytok. Mi — mi uri madarak vagyunk, bennünk öröme telik gazdánknak s mikor meglátogat, mindig dicsér, milyen szépen fejlődünk.

És a fácánok gögősen elfordultak, azt hívén hiúságukban, hogy szépségükért tartja őket gazdájuk. És tovább is lakmároztak és hízta, míg végre egyszer ősz tájban így szólt a kastély ura:

— Azt hiszem, most már ideje a fácánokat lepuskázni. Hivok vendégeket és holnap nagy fácán-vadászatot rendezek.

És másnap csakugyan megjelentek a vadászok és lelövöldözték a fácánokat, melyek aztán a konyhába kerültek, hogy a szakács megkopaszsa és megsüsse őket.

Épen mikor a legbüszkébbiket, ki halálosan megsebezve a bozótba akart rejtőzni, főlzaglászta a vadász, a kis czinege megszólalt a bokorból:

— Mégis csak inkább élek szegényül, de szabadon, hogysen mások meghizlaljanak, s aztán leöljenek és megsüssenek!

A VÁG-FOLYÓ EREDETÉNEK MESÉJE.

Elmondja Dorina néni.

(Vége.)

EHÁNY perczig még igyekezett Bárdkinkán a királynőt rábirni ajánlata elfogadására; de mintha a nélkül is biztos lenne, hogy ugyis czélt ér, csak kevés szót vesztegetett még, aztán mély bókkal távozott.

Vágha nem tudta, örüljön-e, vagy búsuljon e hirtelen távozás fölött. Merengve járt fel és alá szép kertjében; még az est is ott érte amint bolygott a fák sűrűjében. Nem bírta ott hagyni a helyeket, melyeknek mindenikéhez kedves emlék kötötte, annyival inkább, mert úgy tűnt fel előtte, mintha mindezt örökre el kellene hagynia.

Egy kedves kis ligetbe érve, gyermekére gondolt, kivel minden reggel ott szokott időzni. Vágyódva utána, lépteit a tündérlak felé irányozá; lassan haladt a nefelejcssel szegélyezett patak mellett, melynek tükrében meg-meg csillámlott fehérülő alakja. Egyszerre azonban ábrándozásai közben szíve összeszorult, mintha vész fenyegetné gyermekét és rémes előérzettel repülni kezdett a leggyorsabb futással a kis fészek felé, melyben egyetlen kincse, drága gyermeke nyugodott.

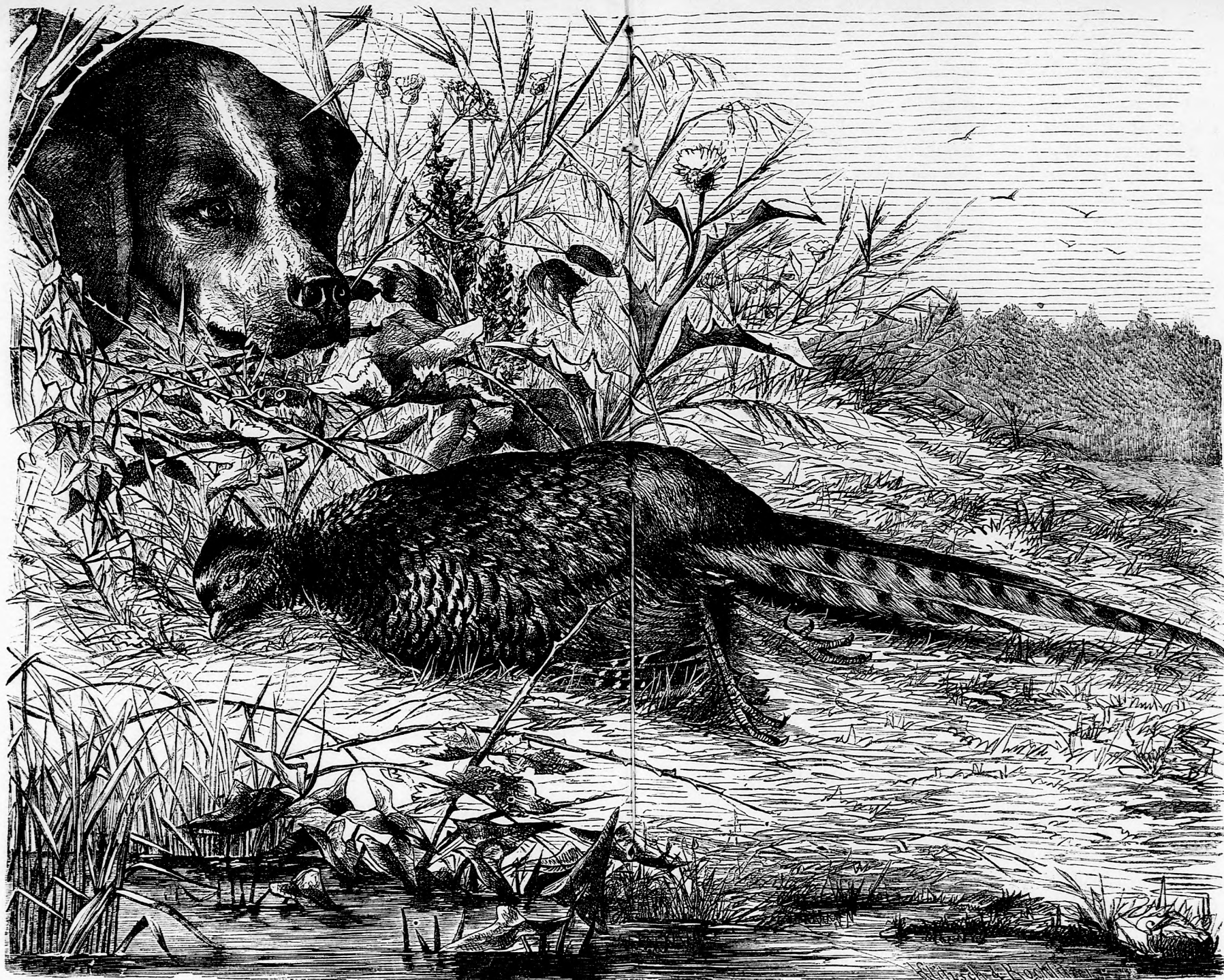
Egy óriási rózsaszínű kagyló szolgált bölcsőül a kis tündér herczegasszonynak; a bölcső soha sem szűnt meg zengeni a tündéri zene dallamát, mely egykor körülte a tenger fenekén oly bűvösen sügött-zajongott. E kis fészket — melyben gyermeke, fehér selyemszálak halmazán nyugodva volt a pihegő madárka — fél-

tette a királynő annyira, ama rémes gondolat miatt, mely oly hirtelen meglepte. Alig volt képes a kis kék hálóterem küszöbét átlépni, melynek ajtaját tétozva nyitotta fel; félve, dobogó szívvél közeledett a kagyló felé, amelyben az ő drága gyöngye nyugodni szokott. Összeszedve erejét, a kis fészket rejtő fátyol után nyult, de remegő keze csak a légbekapott; — letépve függött oldalt a könnyű lepel, melyet, ha máskor félrevont, alóla a legkedvesebb angyal-arcz mosolygott feléje. Most üresen tátongott a kagyló, vészesen zúgva — mintha szokott bölcsődalát rémes jaj váltotta volna fel. De mi volt e siró sohaj az anyáéhoz képest, ki ezeket látva, egyszerre mindent kitalált: Bárdkinkán elrabolta gyermekét!

De a kit a veszedelem sejteleme majd megölt, annak a valóság tudata óriási erőt kölcsönzött. Vágha szó nélkül rohant el a kirabolt fészektől, szívében tépő fájdalommal. Egy intésére megnyergeltek kedvencz paripáját, melynek hófehér színével összefolyva a királynő habruhája, olyan volt ki tova száguldóban, mint egy viharúzte felhő. És amint népe ezt látta, nem gondolkodott sokáig, hanem kiki fegyverhez nyult és lóra kapott.

Tudták, hogy valami nagy szerencsétlenség érhetne királynőjüket, hogy oly vad száguldásnak indult, mintha valakit üzőbe akarna venni, ő, kinek addig minden cselekedete csupa szelidség volt. Mintegy vészt hirdető sirály, úgy tűnt fel meglebbenő fehér ruhájával a sötét láthatáron a szegény királynő az őt vágdatva követő nép előtt. Minden erőfeszítés da-

(Folytatása a 298. lapon.)

A FÁCZÁNOSBAN. (Lásd a 294. lapon.)

(Folytatás a 295. laphoz.)

czára sem birták a királynőt utólélni és kétségbe-esve látták, mint rohan vesztébe, a mindinkább tornyosuló sziklák tömkelegébe. Végre eljutottak a kegyetlen Bárdkinkán táborába, hol királynőjüket — kit annak közelében vesztettek szem elől, megtalálhatni hitték. De mennyire megrémültek a hirre, hogy Bárdkinkán, látva Vágha jöttöt, a hegyek közé menekült, magával vive az elrabolt gyermeket is, kinnek hollétét a gyermekeért rettegő anyai szív fölfedezte.

Bárdkinkán, ki soha sem rettent még vissza semmitől, félt a szelid lelkű Vágha királynővel találkozni, mert már is kinozta lelkiismerete a nagy fájdalomért, melyet az anyának okozott és tudta, hogy ha meglátja őt — nem lesz ereje könnyörgésének ellentállani. Azért csak bujkált az őt kutató Vágha előtt a szikla-hasadékokba. Midőn fáradtan egy nagy mélységhez érve, azt hitte, hogy folytonos bolyongásaival tévutra vezetgette Vághát, épen ezen jelent meg előtte hirtelen. Meglepetése alig engedé szóhoz jutni, de csakhamar erőt adott néki az, hogy Vághától aza tátongó mélység választá el, melynek szélén lepihent.

Gyönyörködve nézte a királynőt, kit most már egészen hatalmában birni vélt és szétnyitá köpenyét, hogy a kis remegő gyermeket, kit alatta rejtegetett, megmutassa anyjának. Ez többé mitsem látva, mint kis gyermeke feléje terjesztett karjait, térdre rogyva kérte Bárdkinkánt, fogadja őt szolgálójának és ő kész néki föláldozni életét, ha gyermekét vissza adja.

És úgy lón, mind Bárdkinkán sejté. Ő, a kegyetlen szörnyeteg nem birt a szelid kérésnek ellentállani. A karján siró gyermeket csititgatva, mondá:

— Ne félj te kis baba, vissza viszlek anyádhoz, kinnek ígérését neked köszönhetem — és kit azért, hogy koronámat elfogadja, a világ első királynőjévé teszek.

Ezt mondva utnak indult — és a mélység másik szélén a királynő is megindult, örvendve és rettegve, amint a nagy sziklapokon haladtak fölfelé. Minden, nem eléggé biztos lépésére Bárdkinkánnak rémülten nyujtá karjait gyermeke felé, míg végre a sok fáradságot valahára siker koronázta. A fölfelé mindinkább keskenyülő mélység nem tátongott többé közöttük. Vágha már dobogó szívére szoríthatá gyermekét és végre a baba kicsi puha karjait érezte nyaka körött.

Könyezve csókolgatta most már visszanyert gyermekét a királynő és mindenről megfeledkezve, ami körülötte történt, leereszkedett egy mohlepte szikladarabra, és ott édelgett vele, mignem egyszerre csodálkozva tekintett körül, nem látva sehol a rettegett Bárdkinkánt, ki iránt a kiállott félelem után mély hála fogta el szívét. Gyermekeit karjára véve, keresésére indult Bárdkinkánnak, de nem messze kellett mennie — mert egy szép pázsitos tér nyílt meg előtte s amint egy facsoport közül kibukkant, ott lelte a királyt zokogva.

Mély megindulással szemlélte e Bárdkinkánnál valóban csodás állapotot és, elfeledve a fájdalmat, melyet a szörnyeteg okozott neki, részvételt fogta meg

kezét, melylyel szemeit elfedve tartá és tudakozá keservének okát.

— Szép királynő, ne óhajtsd tudni fájdalmam okát — mert ugy sem tudsz rajtam segíteni, ha szived minden jóságát reá forditanád is.

De a királynő nem engedé magát elutasíttatni és addig kérte Bárdkinkánt, míg ez mély szomorúsággal vallá be neki, hogy nagyon szerencsétlennek érzi magát, tudva azt, hogy ily angyali lény, mint a királynő, őt — a rutat a kegyetlent, nem szeretheti; nem is akarja kényszeríteni, hogy vele menjen, mint ígérte. Mehet saját országába vissza és csak arra kéri, hogy ha szüksége lesz valamikor egy erős vitéz segítségére, őt szólítsa fel, ő kész a legnagyobb veszélylyel szembe szállani ha a királynőt védeni kell.

E szavakra annyira megindult a királynő, hogy esdve kérte Bárdkinkánt, ne hagyja el őt — hanem fogadjja nejének, kis gyermekét pedig saját gyermekének, mert lehetetlen nem szeretni azt, aki így le tudja győzni gonosz szenvedélyét és ily nagylelkű tud lenni.

Még be sem fejezé a királynő e szavait, midőn iszonyu csattanással repedt meg a Bárdkinkán fején levő gyémánt korona. Az őt elrútító szarv két felé vált és abbul mint valami hüvelyből kippattant egy piczike, épen olyan alakú ördög, mint Bárdkinkán. A kis ördög aztán lábujjhegyre állva a Bárdkinkán feje tején, rikácsolva kiáltá:

— Ezuttal van szerencsém magamat ajánlani, semmi dolgom sincs többé Bárdkinkán koponyájában, melyben eddig kényem kedvem szerint teremtetem a go-

nosz eszméket és serkentetem a fejedelmet gonosz tettekre, míg ő azt hivé, hogy saját lelke sugalmára cselekszik! Pedig lelkét én tartottam fogva kemény békóba szoritva; örökké kinoztam, hogy ereje ne legyen magát felszabadítani, míg végre ma kissé leselkedtem kifelé a fejedelem bal fülén, hogy megbámuljam azt, ki felette gyakorolt hatalmamat veszélyeztetni merészli, és ime, szép királynő, meglakoltam e kíváncsiságomért, mert téged meglátva, szépséged csodálásába ugy elmerültem, hogy észre sem vettem, mikor királyom lelke, melyet a jobb füle mellett szögletbe szoritottam, magát felszabadítva, engem egy hatalmas lökessel kidobott szék helyemből. És most már nem vagyok más, mint legalázatosabb szolgád, szép királynő — és egy tönkre tett ördög, akinek nem marad egyéb hátra, mint tova illanni, mielőtt teljesen leigaznának az angyalok, melyek szemeidből felém integetnek, hogy térjek jó utra.

— De hát ki vagy te tulajdonképen? kérdé Bárdkinkán ámulva.

— Én, — felelé az ördög Bárdkinkán felé fordulva, — atyád egy hajdani alattvalójának lelke vagyok, kit ő, hirtelen haragjában, mert aranyalmát termő fáját kivágtam, három nyíllal lőtt keresztül; de mivel megérdemeltem, jól tette. Hanem gyermekeim, kik mitsem tudtak cselekedetemről, mely által örökös kenyeret akartam nekik könnyü móddal szerezni, nem voltak okai semminek, így atyádnak sem kellett volna őket, három szép fiamat karóba huzatni.

Bolygó lélek módjára ott ögyelegtem a posványos erdő mélyében, hol gyerme-

keim kegyetlen halállal multak ki. Atyai szívem fellázadt e szörnyü látványra, és megesküdtem, hogy megboszulom magamat.

Nem sokára alkalmam nyílt visszafizetni királyomnak, a nekem okozott mérhetetlen fájdalmat. Nagy öröm volt az országban, mindenféle fényesen ünnepték a régen ohajtott királyfi születését; azután tizenkét évig mintegy örömmármorban élt a királyi család, mert hasonlíthatatlan jóságú és szépségü fiú volt a kis királyfi; de egyszer csak beborult a felhőtlen ég, melynek ő volt ragyogó csillaga.

A helyett, hogy tovább is úgy fejlődött volna, mint kezdett, mindenféle rosz tulajdonokat vett föl; és valamint szelid természete elfajult, úgy kezdte arcza is, a legrutabb alakot ölteni, míg végre az a szörnyeteg vált belőle, ki ugy magának, mint másnak réme, ostora volt, mert nem csak környezetének, de önmagának is átok volt az ördögi természet, melyet én oltottam belé, akkor, — midőn már egész boldogsággal kezdték hinni szülei, hogy utóduk kitünő király leend testben léleken. Ha előbb veszem lelkét hatalmamba — mig nem látták meg őt oly szépnek és jónak, akkor nem okoztam volna annak, aki gyermekeimre oly kinos halált mért, annyi fájdalmat.

Oh! ha e perczen láthatná ismét a királyi pár e nemes lelkü délczeg ifjút, a milyenné most visszavarázsolta szép királynő, mily boldogok lennének! Elfelednék mind azt a mérhetetlen fájdalmat, mely szívüket elsorvasztá s mely végre meg is ölte őket.

Oh! de én is elsorvadtam, — elkárhoztam a király önkénye miatt. Így atyád csak jutalmát vette cselekedetének. Most pedig legyetek boldogok. De jól vigyázzatok, hogy e keserü, most följutott emlékek még élesebb fegyvert ne adjanak kezembe, mint az volt, melylyel eddig hütöttem boszumat! . . .

E szavak után hirtelen nagy kénszag tölté be a léget — és az ördög eltünve, egy kékes láng surrant le a mélységbe, melynek tátongó szélén oly rettegve dobogó szívvel tette meg az utat Vágha a hegyre fölfelé.

Most, kis lányával lábainál boldogan hallgatta az ifju király szavait, ki meleg szavakkal ecsetelé, mily boldogan fognak élni ezentul.

— Oh! bár így élhetnénk örökké, mint regéled! szólalt meg végre Vágha — és magához ölelé kis leányát.

— Nem rege lesz az, szép királynő, amit most beszéltem, hanem valóság!

— Ehhez nekem is van szavam! dörögött ekkor közbe egy erős hang mögöttük. Mondtam, jól vigyázzatok! És ti még is itt az én birodalmam tornáczában meretek maradni és csevegni, hogy én itt magam lássam és halljam saját szavatakból, hogy minden igyekezetem bosszút állani gyermekeim gyilkosán és annak utódain, füstbe ment? Nem, soha! Tudjátok meg, mit érez egy atyai szív, ha gyermekét szeme láttára ártatlanul gyilkolják meg. Ugy zokog annak lelke mint Vágha fog örökke zokogni e gyermek után.

E szavaknál lelökte a mélységbe Vágha gyermekét, kit hiába igyekezett a király megvédeni, mert a boszu álló

ördög egy érintésére megkövült abban a helyzetben, amint Vágha, gyermekét megmentendő, utána hajolt.

Mai napig is, ezred évek mulva ott áll a szirtkirály, mint kénytelen tanuja a varázs által szintén érintett Vágha keserűvének, kinek szüntelenül omló könyreiből

fakad a Vág folyó, amely néha, midőn Vágha gyermeke vesztének évfordulója van, úgy zúg-zokog, hogy könyeinek árával egész völgyeket eltemet.

De nem csak a fejedelmekről gondoskodott az engesztelhetetlen ördög, népeiket is körükbe gyűjté, hadd gyönyörköd-

MEZEI ESERNYŐ. (Lásd a 292. lapon.)

jének azok is művében; és midőn azok, az iszonyattól megdermedve, végső erőfeszítéssel fenyegetőleg emelék feléje lándzsájukat — kaczagva érinté ezeket is varázsveszőjével, oda sivitva nekik:

— Tehetetlen nép! Veszszetek így örök időkre, legyetek fatuskók örökre!

E szavakra már csak gallyaikat suhogtatták az elvarázsolt katonák, kiknek serege képezte az első fenyüerdőt a Vág völgyében.

Sok száz év mulva ismét odavetődött az ördög; — de amint közeledett a völgy felé, borzongás fogta el. Nem tudta mire

vélni, hogy néki, a rettenthetetlennek borsózik a háta, — mignem mindég közelebb-közelebb jutva gonosz cselekedetének színhelyéhez, meg nem győződött, hogy már itt sem lehet maradása, mert az erdő fáiból, melyeket ő kárhozatra szánt, illatos tömjén száll föl az ég felé hálaimaként a Teremtőhöz, hogy átok helyett a nép áldásává lett az ő elbűvöltetésük. A nép legalább, mely most lakja a Vág völgyét, így gondolkodik és szeretettel köti bokrétába a kis hóvirágot, mely a Vágba ártatlan kis leányának poraiból nyilott először. Bardkinkán drágakövei és gyöngyei pedig, melyeket a Vágba lábaihoz rakott le, most is megvannak; a könyzapor ugyan elmosta már kissé, de most is legfőbb ékességét képezik a pisztáng-halnak, mely a lezuhanó árban csillogva ficzkádozik.

BETÜREJTVÉNY.

SZ	é é
	é é é é
	é é é
SZ SZ	é é

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

László Gabriella és Gorove Mariska 2 ezüst tallért, Radó Mariska 2 frtot, Roheim Jenni 1 frtot. Tépést: Lesuh Miksa.

A nemes szívből eredt adományokat rendeltetésök helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a derék kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

A »BÁTOR« BÚJA.

(Képpel a czimlapon.)

BÚSAN fekszik a küszöbön
A mi öreg Bátorunk.
Hej, nem csoda, tegnap vált el
Tőle a mi Károlyunk.

Az a vig, zajos Károlyka,
Kit mindnyájan szeretttünk,
A ki ráült a vállunkra,
Kit kezünköl etettünk.

Igen bizon, a Károlyka
Kedves — jó madarunk volt,
Ugy szerettük, mikor büszkén,
Harsányan kukorékolat.

Igen jó barátok voltak
Bátor és a Károlyka.
Együtt jártak hol a kertben,
Hol parton, hol árokba'.

Ha eső jött, vagy az idő
Haragos volt és havas,
Bátor kutya mellé szépen
Kuporodott a kakas.

Szerették egymást nagyon — s im
Egyszerre jött a szakács
És nagy késsel vágta el a
Szeretett kakas nyakát.

Megsütötték, és mi busan
Ettük meg a tetemet —
Csontocskáit meg emlékül
Bátor kutyánk ette meg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 17-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Nemzeti színház.“

Helyesen fejtették meg: Dallos
Paula, Kánitz Ilona és Géza, Bodola Irma, Zuna
Irma és Gusztáv, Ballássovich Alice, Baczó Erzsé,
Anna és Etel, Nagy Mariska, Zinsenheim Ilona

és Teréz, Klein Száli, Wohl Henrik, Izidor, Vilmos és Lajos, Deutsch Ernő, Kárpáthy Margit, Blaskovics Fridolin, Földesi Dóra és Klára, Neuer Izidor, Szénási Emma, Sonnleithner Ilka, Rhozer Anna, Weiss Róza és Mariska (hiányosan), Herczeg Erzsébet és Mariska (hiányosan), Szemere Béla, Valthér Mariska és Ilonka (hiányosan), Sey Szilvesztrina, Révy Károly, Sztempák Miklós, Lövinger Bernát, Boleman Árpád (hiányosan), Zák Emma, Majsisovics Vilmos, Stern Boriska, Kovács Dezső, Leipziger Margit, Bauholz Irén, Kropf Ödön és Sándor, Lovász Sarolta, Singer Hermine, Teréz és Irma, Umbach Lajos és Géza, Radó Mariska, Dietl Gusztika, Roheim Jenni, Szőke Erzsébet, Schulpe György, Auer Albert, Popper Zsiga, Karakásevics Mariska és Olga, Bisztray József, Börzsöny Klémke, Buday Emma, Györky Mária és Sándor, Jaulusz Gyula és István, Korach Jenő és Manó, Eisele Vilmos, Cserna Ilonka, Margit és Erzsike, Székács Melinda, Etelka és Juliska, Altver Jozefa, Zadubánszky Róza, Falk Géza, Spitz Adolf, Tamás Sándor és Gyula, Hertelendy Lóra, Horváth Malvin és Ida, Siska Erzsike, Szentirmay Béla, Mike Juliska, Petrovay Ilonka, Stern Henrik, Fülöp Regina és Kálmán, Meczner Margit, Spitz Kornélia, Freund István, Mandel Emma, Józsi és Ede, Temesvári Aranka, Karácsony Aranka, Hedvy Margit, Poklop Vilmos, Sellyey Ilona, Siklóssy Irma és Gyula.

*

A »Kis Lap« XV. köt. 14., 15. és 16. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Wensler Ida és Etelka, Majsisovics Vilmos, Börzsöny Klémke, Bernády Margit, Ehrenreith Emil, Kropf Ödön és Sándor, Singer Hermine, Teréz és Irma, Dietl Gusztika, Auer Albert, Popper Zsiga, Karakásevics Mariska és Olga, Jaulusz Gyula és István, Korach Jenő és Manó, Zadubánszky Róza, Fülöp Regina és Kálmán, Spitzer Kornélia, Temesvári Aranka, Wachsmann Jolán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Prsgr. (Budapest.) Küldjön be néhányat matatóba. Csak aztán szólhatunk. — **Zlinszky Aladár.** Többnyire beválnak. Sorukat várják. — **Grünhut Aurél.** A felebaráti szeretet bizonyára a legszebb erények egyike s te gyakoroltad is. A levél, melyet küldeményed kapcsán vettem — fölteszem, hogy a saját munkád — csinosan van megírva. De közlését kérni már hivalkodásra mutat. — **H. J. (Bdpest.)** Nem felel meg. — **Limpf-tusak (?)** A név valószínűleg másképp hangzik.

De ennek olvastuk. A legkevesebb amit követelhetünk az, hogy aki valami végett hozzánk fordul, olvashatólag írja ki a nevét. Csak kevés nagy férfiú nevére lehet ráismerni a kusza vonásokról is. Az ajánlott szindarabot előbb el kell olvasnunk, csak aztán nyilatkozhatunk. — **Kilián Tibor.** A te kicsike kis történeked élénken emlékezett erre, hogy:

Egyszer volt egy ember,
Szakála volt kender,
Közel volt a tenger
Belésett az ember.

T. i. a te meséd nagyon is nyulfarknyi; elmondva azonban, korodhoz képest (fölteszem, hogy csak 8 éves vagy) elég jól van. Egyébiránt hibáztatom benned azt, hogy vallomásod szerint »megirigyeled azokat az olvasó társaidat« akiknek egyszer-mászor valamely munkácskáját vagy levelkét olvasod a »Kis Lap«-ban. Nem irigység keltésére, hanem biztatás végett és jó példaképp szoktam közölni. — **Bereghy Alfonz.** Nem dicsekedésből, de édes megelégedéssel mondhatom, hogy a »Kis Lap« sok ezer példányban forog kis-Magyarország kezén. Ha mindnyájan együtt volnátok, jókora városka telnék belőletek. Az volna aztán a furcsa város! Elnevezhetnők Kis-Budapestnek s én volnék az apró lakosság öreg polgármestere. Igazán, farsangi gondolat! Pedig még csak most értük halottak bus napját. — **Zadubánszky Róza.** A rejtvény jól van megszerkesztve, de olvasótársaid, gyakoroltságuknál fogva, egy oda-tekintéssel kitalálnák. Annál nagyobb örömem telt szép kerek írásodban, különösen pedig abban a türelmetlenségemben, a melyvel a »Kis Lap«-ot várod. — **Balogh Oszkár.** Már csak, édes öcsikém, ird meg újra azt a dolgot, de egészen ám, mert a sok száz levél közül nem emlékszem, mire vonatkozik a Dumas Sándor neve; ha csak a minapi rajzocskád forrásaként nem idézted. Ha úgy van, akkor hallgatásodat is válasznak tudom be. — **Biró Etelka.** A megfejtés jó; de a leveledre elfelejtettél bélyeget ragasztani, vagy akkora papirosra irtad, hogy nehezebb lévén a rendesnél, 10 kr. büntetést kellett érte fizetnem. Erre máskor legyen gondod, mert ha, ahány ezren vagytok, egyszerre csak az jutna valamennyitök eszébe, hogy bérmentetlen levelet irtok Forgó bácsinak, egy nap rámenne az évi sallíriom. — **„Gyermekdal.“** Tetemes javításokkal közölhető. Ily szavak mint »nyálás«, »pettyke«, »nyalánka« részint a jó ízles ellen vétenek, részint a kellemes hangzás ellen. — **Dorina.** A levél mentől hosszabb, annál jobb. Az anya-rigó, midőn a szárnya alá bútt fiókjait tartja madármeisével, nem csicsereghet kedvesebben. Csak mentől sürűbben. A fészek lakóit, ha meg nem ijednek a fotografus ágyujától, érdemes volna lerajzolni. Természetesen ott kellene

lenni az anyamadárnak is, kinek tolla ékeesebb mint a legdrágább strucz toll, mely az új módi kalapon ingadozik. — **Félegyházi Róza.** Az ne busitsón, ha valamely beküldött rejtvénykéd nem

válík be. A »Kis Lap»-nak nem az a főadata, hogy rejtvény-szerzőket neveljen, hanem az, hogy a nyujtott ojjvasmányokon épüljön a kis olvasó lelke. A megfejtés helyes. — **Schulpe**

Gyors-posta. (Lásd a 294. lapon.)

György. Apró föladványaid mind a könnyű megoldhatóság hibájában leledzenek. — **Laborecz.** Csak a rimek jők benne. Ezek kedvéért aztán el is van csürve-csavarva minden sor. — **F. Sámell,**

Dobó Béla, Szegeő Aranka, Wachsmann Jolán, Kövér Misi, Fodor Elek és R. Károly rejtvényei egy s más okból nem közölhetők